

– Protams, labāk būtu aprunāties ar mammu, ja tev domas par satikto meiteni nedod miera. Lai tiktu pie skaidrības, labāk rīkoties, nevis piesiet domas, netiekot uz priekšu. Taču šaubos... vai tas izdosies. Tu mammu pazīsti. Viņa par šo tēmu noteikti aizsvilsies. Tā nebūs viegla saruna, Melisa. Tas tev jāsaprot.

Tovakar neko mammai nejautāju, taču svešā meitene man neizgāja no prāta. Tik neatlaidīgi par to bija jādomā, ka mamma noteikti manu sasprīngumu juta. Un man bija grūti izlikties, ka Dzilnīte X ir neeksistējoša un ka viņai nav nekāda sakara ar mani, Melisu Dzilnīti. Ir tikai minējumi. Vairāk neko nezinu. Nezinu, kurā klasē viņa mācās; nav ne viņas, kā lielajā bišu stropā, mūsu skolā, es viņu varētu sameklēt, lai vēlreiz aprunātos.

Ir sestdiena, un vakarā *Rīgas galerijā* atklās Rondas mammas gleznu izstādi. Uz atklāšanu iesim mēs visas sešas, citādi tas nemaz nav iedomājams. Piecām no mums sirds drebēs dubulti. Gan par to, lai Rondas mammai ar viesu uzņemšanu un atklāšanas uzrunu viss norit veiksmīgi, gan arī par pašu Rondu. Jo šī ir mazliet *arī viņas* svētku diena! Kurš no mums nezina, cik ļoti viņas viena otru atbalsta?

Esmu uzvilkusi pašu labāko no savām saskaitāmā skaitā iegādātajām svētku kleitiņām. Gaiši violeto – tā man patīk vislabāk. Ziedus nopirksim satikšanās vietā, jo ziedu tirdziņš taču ir pavisam

netālu! Pēc tam mums vēl atliks tieši tik daudz laika, lai brīdi paklejotu turpat pa Bastejkalnu un pieietu pie Brīvības pieminekļa. Prātā iešāvās pēkšņa ideja. Kā būtu, ja mēs saliktu kopā atlikušo naudiņu un nopirktu vēl vienu puķi? Noliksīm *Mildai* pie kājām!

Rīt? Rīt abas ar Ketlīnu sēdēsīm pie matemātikas uzdevumiem, rēķināsīm un rēķināsīm. Man īpaši labi matemātikā neveicas. Vieglāk ir izspēlēt gammu nekā atrisināt uzdevumu. Vieglāk ir klausītāju priekšā nodziedāt kādu dziesmu. Taču Ketlīnai matemātikā sokas tīri labi, tāpēc viņa būs mana skolotāja. Visstingrākā, kādu zinu. Tas ir noderīgi, lai es tiešām izprastu to, ar ko stundu laikā neesmu tikusi galā. Turpināt ar robiem ir visai... *purvaini*.

Pirms iziešanas pa durvīm uzšmaukstināju mammai uz vaiga ātru atvadu buču un uzsaucu:

– Čau! Būšu laikā!

– Lai vakars izdodas labs! Jums visām sešām! Rondas mammai, protams, arī! Novēli viņai veiksmi! – mamma noteica, izvadot mani pa durvīm.

Pa kāpnēm kāpu lejā trallinādama.

Lija tā, ka biju slapja līdz ādai. Dusmojos pati uz sevi, ka esmu atnākusi par agru. Ne Ketlīnu, ne Sniedzi, ne Deiviju, ne Petru un pat ne pašu vakara iniciatori Rondu, kura parasti visur ierodas precīzi, norunātajā vietā nemanīju. Nepieļāvu domu, ka esmu ko pārpratusi – tā nevarēja būt!

Miņājos no vienas kājas uz otru, iela bija pārredzama lielā attālumā.

– Oho, tā neko! Pat slapjas drēbes tavam vizuālajam tēlam nekait! – pie auss pēkšņi atskanēja Petras priecīgā un skaļā balss.

Petra bija paslēpusies zem milzīgi liela, koši zaļa lietussarga, un izskatījās, ka lietus lāses viņai ritējušas garām, pilnīgi nemaz neskarot. Arī gaišo džinsu gali nebija slapjuma apskādēti.

– Kā tu tik sausa?

– Tētis atveda, nupat izlēcu no mašīnas.

Pa ielu, plaši žestikulēdamas, tuvojās Ronda, Sniedze un Deivija. Tā. Vēl tikai jā sagaida Ketlīna, tad – aidā!

– Ronda, stāsti! – Petra nepacietībā gandrīz vai lēkāja. – Ko šovakar darīsim?

– Dosimies meklēt piektdienas vakara kluso brīnumu! Pārsteigumu! Kaut kur tuvāk mākoņiem! Tas nebūs tālu, nebaidies! Tas nelīdzināsies sirojumam līdz “Alfai” mūsu iepriekšējā tusa piektdienā!

– Nerunā kā mīklu šovā *Uzmini nu!* Saki skaidrāk! – neatlaidās Petra.

– Pacieties! Lai atbilde vēl kādu laiciņu paliek pie manis, labi? Mans lielais noslēpums! Varbūt pateikšu, kad būsīm sagaidījušas Ketlīnu. Varbūt tomēr ne. Nezinu. Tagad netincini!

– Vismaz ceru, ka tas nebūs ārā. Nebūs zem klajām debesīm. Tik briesmīgi nejaukā laikā! – Petra noteica, pārtraucot tincināt Rondu.

Protams, tāda izjautāšana bija gluži velta, un mēs to ļoti labi zinājām. Lai nu kuru, bet Rondu steidzināt ir gluži lieki!

– Jā, laiks ir briesmīgs. Taču domā pozitīvi! – Ronda skaidroja Petrai. – Iestāsti pati sev, ka slikts laiks tieši šovakar ir kā smuka odziņa tortē. Pasaulīt! Ir tikai septembra vidus.

– Brrr... mazliet... tā kā nevaru iedomāties neko rožainu! – Petra noburkšķēja.

– Nu gan! – Rondas reakcija bija tikpat lielas bezrūpības pilna kā visas iepriekšējās. – Ko tad tu teiksi oktobrī un drūmajā novembrī, ja esi nobijušies no šī lietutiņa, kas vēl ir gluži vasarīgs!

Es neteicu neko. Klausījos sarunā un, gausi miņādamās, smaidīju. Gaidīju mirkli, kad beidzot sāksim virzīties kādā šobrīd vēl nezināmā virzienā. Slapjās bikses neomulīgi lipa pie stilbiem, un kādreiz baltajās botās žļerkstēja ūdens. Jautri! Likās, esmu ap kājām aplipinājusi līmplēvi! Taču – nieks! Neesmu no cukura, neizkusīšu, un lietutiņš patiesi nebija necik auksts. Vairāk nekā par slapjas vārnas izskatu baidījos par ko citu. Kaut šoreiz Rondas sagādātais pārsteigums būtu veiksmīgāks par iepriekšējo!

Pa gabalu sazīmējušas Ketlīnas koši oranžo mētelīti, bet nesagaidījušas viņu pienākam, uzsākām iet Rondas norādītajā virzienā. Degām nepacietībā, lai gan vārdos to neviena no mums neapgalvoja. Taču saspringums bija jūtams. Ak, gan jau Ketlīna pasteigsies un mūs panāks! Pati vainīga, ka nokavējusies!

– Nu, ko teiksiet? Kā izskatās? Vienreizīgi kutinošas sajūtas, vai ne? – Ronda kā saimniece lepni jautāja, un šķita, ka citu atbildi viņa negaida, – vienīgi mūsu sajūsmas izsauzienus.

Saspiedušās ciešā bariņā, stāvējām uz piecstāvu mājas jumta. Vienīgi Ronda priecīgi skraidīja no vienas vietas uz citu, droši tuvojās pašai jumta malai un māja ar roku lejā braucošajām mašīnām, it kā cerēdama, ka ar tikpat lielu sajūsmu kāds mās viņai pretim.

– Ekstrēmi, vai ne? Super! Gluži cita sajūta nekā gājēju pilnā ielā! Lai gan tie gājēji tepat netālu vien ir! Tikai jāpalūr lejā! Kā teātra izrādē! Tur, lejā, ir skatuve! Es šo iespēju atklāju pavisam nesen, jo šajā mājā dzīvo mana krustmāte. Iedomājieties – mēs esam uzkāpušas augstāk par koku galotnēm! Šis ir prieka vakars!

Ronda, rokas pret lietus lāsēm pavērsusi, griezās ap sevi kā kustībā ieprogrammēts spēļu vilciņš.

– Iedomājieties vien! Mēs esam augstāk par putniem! Neviens, neviens pats plašajā pasaulē to nezina, tikai mēs! – Ronda turpināja gaviļēt.

Šajā brīdī nevienai no mums neatradās īstie vārdi, kas būtu sakāmi Rondai. Viņai, šķiet, mūsu domas nebija svarīgas.

– Nāciet tuvāk! Tas ir vienreizīgi! Jums jāredz, kas lejā notiek! Jums bailes? Jā, man arī mazliet, taču... – aicināja Ronda un izņēma no kabatas tur uz mirkli iebāzto roku. Draudzene ar strauju kustību no kabatas dziļumiem izrāva mazu, koši

sarkanu konfekšu papīriņu. Tas bija viegls kā pūciņa un, gaisa straumes rauts, uzvirpuļoja turpat mūsu acu priekšā, tad lidoja lejup, drīz izzuzdams skatienam.

Kļuva baisi. Viss uz jumta notiekošais kļuva it kā nereāls.

Sākumā izturējos tāpat kā iepriekš – es smaidīju. Smaidīju kā mūsu satikšanās brīdī, jo nedēļa bija veiksmīgi pagājusi un mēs bijām kopā. Izturējos, itin kā viss būtu labākajā kārtībā. Bet nebija kārtībā. Pilnīgi nekas nebija kārtībā. Zināju, ka man būs ārkārtīgi grūti izlikties apmierinātai. Es nespēju notēlot, ka notiekošais man patīk. Nē, man tas nebija pieņemami.

Rondas sagādātajam pārsteigumam nebija nekāda sakara ar novērtējumu *super*, un ālēšanās uz jumta nebija apliecinājums mūsu draudzībai. Nespēju sakarīgi domāt. Jutu pakrūtē saveļamies smagu, sāpīgu kamolu.

– Ronda... – es pēkšņi ierunājos, – es šo nevaru pieņemt, šajā pasākumā nesaskatu jēgu.

Pagriezos un gāju prom. Pietvēros pie smalkajiem, tumšajiem metāla spraišļiem un kāpu lejā. Nokļuvusi atpakaļ uz stabilas zemes, domāju: “Ja tagad kaut kāda iemesla dēļ mani kāds uzrunās, es... Es uzsprāgšu. Izšķīdīšu kā izjauktas mozaīkas gabaliņi.” Tāda es tobrīd arī jutos. Kā izjaukta. Ja pēkšņi kāds pajautātu, kas noticis, es nespētu

savaldīties. Droši vien neviens ko tādu negrasījās man jautāt, bet šī doma neatstājās.

Gāju uz tramvaja pieturas pusi, lai brauktu mājās, un visu laiku pie sevis murmināju: “Lūdzu, lūdzu, tikai nerunājiet ar mani, tikai neprasiet man pilnīgi neko.” Cilvēki jau parasti tā nemēdz darīt. Vienas izbiedētas, nelaimīgas, draudzeni zaudējušas meitenes sejas izteiksme vairāk atgrūž un mulšina, nevis izraisa līdzjūtību un vēlmi palīdzēt. Šādos gadījumos pretimnācēji drīzāk jūtas neveikli, nevis atraisa žēlumu.

Vakars pagāja draņķīgi, lai gan, atgriezusies mājās, citu pēc cita saņēmu piecus telefona zvanus. Arī no Rondas.

– Melisa, piedod! Melisa, es uzvedos kā bērns, vai ne? Melisa, man jāklūst pieaugušai, vai ne? Tas nebija tā domāts! Es negribēju, lai rodas nepatika un bailes! Melisa, vai tu tici man? Es gribēju jums sagādāt pārsteigumu. Domāju: vējš, putni, lēni tumsā grimstošas pilsētas ugunis... Piedod! Vai piedosi?

Vēlu vakarā, laižoties miegā, domāju: “Ko Rondas mājās pašlaik dara? Iztēlojos uz grīdas noliktu paplāti ar gardumiem, saklausīju Džastina Bībera vai kāda cita mūsu iemīļota dziedātāja balsi un sarunas, kurās nepiedalījos. Nē, man nebija viegli.

Pirmdienas rītā uz skolu gāju tā, kā šad tad izteicās mana Kurzemes omīte: *kājas iet uz priekšu, bet sirds mūk atpakaļ*. Nezināju, kā jutišos, satiekot

Rondu un pārējās meitenes. Sarunāties pa telefonu un cerēt, ka nekas nav mainījies, ir citādi nekā satikties aci pret aci!

Savā ziņā jutos mazliet vainīga par to, ka ar savu aiziešanu it kā biju nodevusi Rondu, precīzāk, viņas ideju. Tomēr... Tomēr vainīga jutos tikai mazliet. Jo kaut kādā ziņā vainas un neveiklības izjūtai pa priekšu priecīgi kūleņoja manis pašas sirdsapziņa. Priecājos, ka pratu būt tik godīga pati pret sevi, lai nedarītu to, kas var kaitēt man un citiem. Ļoti cerēju, ka Ronda no sirds būs atzinusi par pareizu manu izvēli aiziet.

Viss kārtībā! Garajā starpbrīdī mēs, sešas nešķiramās, īsti nesarunājušas, tomēr satikāmies parastajā satikšanās vietā. Nemaz nevēlos ko vairāk piebilst, jo viss ir kārtībā. Mēs esam sešas labākās draudzenes no septītās cē klases! Ļoti, ļoti dažādas, tomēr draudzenes!

Stundas bija beigušās, mēs sēdējām skolas kafejnīcā. Es un Deivija no zaļām tetrapakām ar rozā salmiņiem gausi sūcām multivitamīnu sulu, pārējās meitenes tikpat nesteidzīgi našķējās ar saldējumiem. Dienas kārtībā bija Sniedze.

– Sniedze, nu kāpēc tu esi tik stūrgalvīga!? Tev vienreiz jāapjēdz, ka esi... – Petra, neatrodot īstos vārdus, apļoja rokas gluži kā dirigents kora priekšā.

– Idiote... reizēm... tiešām! – neizteikto īsos vārdos kā skaldīt noskaldīja Ronda.